

Resolució 744/2021, de 13 d'agost**Número d'expedient de la Reclamació:** 552/2021**Administració reclamada:** Departament de Justícia**Informació reclamada:** Escrit acusatori d'un cap de serveis penitenciaris.**Sentit de la Resolució:** Estimació

Resum: En la ponderació requerida per l'article 24.2 hi juga un paper totalment determinant el dret de la persona reclamant, en la mesura en què allò que sol·licita són dades personals seves. En relació amb aquestes situacions, l'article 15 del Reglament UE 2016/679, de protecció de dades personals, estableix el següent: "1.El interesado tendrá derecho a obtener del responsable del tratamiento confirmación de si se están tratando o no datos personales que le conciernen y, en tal caso, derecho de acceso a los datos personales y a la siguiente información: (...) g) cuando los datos personales no se hayan obtenido del interesado, cualquier información disponible sobre su origen (...)". La legislació de protecció de dades atribueix a la persona reclamant, doncs, el dret d'accés a una informació que conté dades personals seves, i el seu dret inclou qualsevol informació disponible sobre l'origen de les seves dades en qüestió, que en aquest cas no és altre que la denúncia, inclosa la identitat de la persona denunciant. Tot i que les consideracions fetes per l'informe del Departament de Justícia sobre la necessitat de protegir l'anonimat dels denunciants, en aquest cas no poden prevaldre perquè, a diferència del que passa amb el dret d'accés a les pròpies dades que assisteix a la persona reclamant, no tenen un suport normatiu prou clar en el nostre ordenament jurídic. A més, la identitat del denunciant ja és coneguda per la persona reclamant, que fins i tot la fa constar a la sol·licitud, motiu pel qual està clar que la divulgació de la informació sol·licitada tampoc li causa cap dany significatiu.

Paraules clau: Generalitat. Persona interessada. Infraccions. Denúncies. Reclamació contra desestimació. Dades personals. Dades pròpies. Denunciant. Alertador.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 16 de juny de 2021 entra a la GAIP la Reclamació 552/2021, presentada per una persona interessada contra el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 19 d'abril de 2021 i el 6 de maig del mateix any la persona reclamant demana còpia de l'escrit acusatori del cap de serveis xxxx de l'expedient 54/2020.

3. Per resolució de 2 de juny de 2021 el Departament de Justícia desestima la sol·licitud anterior perquè al document sol·licitat hi ha dades de terceres persones relatives a la comissió d'infraccions que, pel context que hi ha, encara que sigui suprimida la identitat de les persones afectades és impossible evitar que no es pugui deduir.
4. La Reclamació presentada el 16 de juny de 2021 indica que "com a part implicada i acusat per un cap de serveis no he pogut accedir a l'escrit acusatori, ni en la part del procediment del procés d'informació reservada que es va incoar i arxivar, ni posteriorment, malgrat no hi ha oposició de les terceres persones implicades. Entenem que s'han vulnerat els nostres drets d'accés a la informació i de defensa, repercutint aquestes acusacions en la nostra imatge i honorabilitat professional. Com a part implicada en aquesta informació reservada crec que tinc dret a accedir a tota la informació del procés". Adjunta autorització dels altres dos caps d'unitat afectats per poder accedir a la informació sol·licitada.
5. El 23 de juny de 2021 la GAIP comunica la Reclamació al Departament de Justícia i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
6. El 23 de juny de 2021 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
7. L'1 de juliol de 2021 la GAIP demana a l'Autoritat catalana de protecció de dades personals l'informe previst per l'article 42.8 LTAIPBG i notifica a les parts l'ampliació del termini per resoldre que comporta aquest fet.
8. El 13 de juliol de 2021 la GAIP rep l'informe del Departament de Justícia, que fa les següents consideracions: "El dret d'accés a la informació pública ha estat denegat per causes expressament establertes per les lleis. L'article 21 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, en el seu article 21.1.b) dins de l'apartat *Límits al dret d'accés a la informació pública*, prescriu que el dret d'accés a la informació pública pot ser denegat o restringit si el coneixement o divulgació de la informació comporta un perjudici per a la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries. Així mateix, l'article 23 de la Llei 19/2014 esmentada, sota l'epígraf *dades especialment protegides*, estableix que les sol·licituds d'accés a la informació pública han d'ésser denegades si la informació que es vol obtenir conté dades personals especialment protegides,

entre d'altres, les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, llevat que l'afectat hi consenti expressament per mitjà d'un escrit que ha d'acompanyar la sol·licitud, el qual, de conformitat amb l'article 70.1 del Decret 8/2021, de 9 de febrer, correspon a la persona sol·licitant aportar-lo. Pel que fa a l'excepció que comportaria el fet que els afectats hi consentin expressament per mitjà d'un escrit que acompanyi la sol·licitud, cal destacar que el peticionari (la norma determina que és a qui correspon aportar aquests consentiments) en aquesta reclamació davant la GAIP ha aportat la conformitat de dos dels afectats, tanmateix mancava un dels afectats, que és l'autor de l'escrit "acusatori", segons la terminologia emprada pel sol·licitant. Per tant, cal posar de manifest que no s'ha aportat el consentiment de tots els afectats. Tal com estableix la Resolució 158/2018, de 29 de juny, de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, hauria de prevaldre la protecció de la identitat de terceres persones, per sobre del dret d'accés. Així mateix, la identitat de la persona denunciant està protegida en diverses normatives sectorials en relació amb potestats inspectores/sancionadores, així com també en la Directiva (UE) 2019/1937, relativa a la protecció de les persones *alertadores*. Aquesta directiva fa imprescindible l'existència d'un instrument que permeti que qualsevol persona, de manera confidencial, pugui comunicar conductes que s'hagin esdevingut en el sí de la seva organització que, per acció o omissió, puguin ser presumptament reprovables pel fet de ser contràries al dret o als principis i valors ètics, i a les regles de conducta exigibles a les persones i, sobretot, a aquelles que tenen la condició de servidors públics. Clar reflex d'aquesta previsió és la continguda a l'article 24 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal i garantia dels drets digitals, relativa a l'existència de sistemes d'informació de denúncies internes en el si de les organitzacions, els principis generals dels quals són d'aplicació als sistemes que es puguin crear en les administracions públiques. En aquesta línia, la Bústia Ètica del Govern Obert és un canal electrònic segur que permet que qualsevol persona pugui alertar, de manera anònima i amb garantia de confidencialitat, sobre males pràctiques o conductes irregulars a l'Administració de la Generalitat de Catalunya i el seu sector públic. La Bústia Ètica garanteix la confidencialitat de les persones que decideixin facilitar la seva identitat, que no serà revelada en cap moment, de manera directa ni indirecta. El Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, en el seu capítol VI, *Deures dels empleats públics. Codi de conducta*, articles 52 i següents, empara el deure del funcionari públic a informar al seu superior, en casos com el que ens ocupa. (...) En definitiva, el cap de serveis, autor de l'escrit objecte de la SAIP desestimada que ens ocupa, tenia l'obligació, com a funcionari públic, d'informar el director del centre penitenciari de qualsevol acció i/o situació que pogués ser susceptible d'afectar la seguretat de les persones i de la institució penitenciària, atès que posa de manifest fets susceptibles d'esdevenir infraccions administratives i/o de delictes penals (en concret, falsificació de document públic, usurpació de funcions públiques i

prevaricació, tots aquests fets relacionats amb les comunicacions dels interns), obligació emparada en un marc de confidencialitat per garantir la seguretat de les persones (interns i funcionaris). D'acord amb Resolució 158/2018, abans esmentada, "l'article 23 LTAIPBG i la legislació de protecció de dades personals no impedeixen facilitar la informació sol·licitada que pugui ser relacionada amb la comissió d'infraccions, si s'eliminen prèviament d'ella la identitat de les persones concernides ("possibles responsables de les eventuais irregularitats", o "persona denunciant", o "altres persones citades en els informes", com testimonis), així com també les possibles referències que possibilitin deduir-la –la identitat–". En aquest cas, tal com ja es va considerar en la resolució impugnada, era impossible preservar el límit de les dades personals sensibles, amb la deguda anonimització de l'article 70 del Decret 8/2021, perquè no es poden eliminar les referències que possibiliten deduir la identitat de les persones, ja que s'emmarca en un context molt concret i explícit, que permet deduir fàcilment la identitat de totes les persones referenciades. Així, es tracta d'un comunicat d'un cap de serveis en un torn d'una nit de setembre, en un servei molt concret, amb referències a un vis a vis d'un intern d'un mòdul explícit, amb referències concretes de números identificatius i informes anteriors, que farien inviable poder eliminar totes les referències que permeten deduir la identitat de totes les persones afectades. Tot això posaria en una situació d'indefensió i de manca de seguretat a la persona informant, ja que la seva identificació es dedueix inexorablement. Cal afegir, a més, que la comunicació efectuada pel cap de serveis, i que és l'objecte de demanda per part del professional ara reclamant, s'ha d'emmarcar necessàriament en el compliment estricte de les funcions que com a servidor públic tenia encomanades, en ares a garantir l'assoliment tant de l'interès públic com de les finalitats pròpies de la institució penitenciària, i, en aquest sentit, una adequada ponderació raonada de l'interès públic en la divulgació de les dades i els drets de les persones afectades conduiria a no facilitar el document sol·licitat, tal i com es desprèn de l'article 24 de la Llei 19/2014, de transparència, abans citada. No en va, cal posar en evidència el principi que es deriva de l'article 24 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, abans esmentada, conforme al qual l'accés a les dades contingudes en els sistemes d'informació intern de les organitzacions ha de quedar limitat exclusivament a aquells que, incardinats o no en el si de l'organització, desenvolupen les funcions de control intern i de compliment, o els encarregats del tractament que es puguin designar a tal efecte. D'acord amb el que s'ha exposat, es considera conforme a dret la desestimació de sol·licitud d'accés a informació pública impugnada davant la GAIP".

9. El 13 de juliol de 2021 la GAIP notifica l'informe del Departament a la persona reclamant.
10. El 22 de juliol de 2021 la GAIP rep l'informe de l'APDCAT, que conclou que: "En atenció a la informació de què es disposa, la persona reclamant té dret a accedir i a obtenir còpia de tota la informació que sobre la seva persona figuri en l'escrit de denúncia sol·licitat, incloent la identitat

de la persona que ha facilitat la informació (el denunciant). També té dret a accedir i obtenir còpia de la informació relativa als altres treballadors denunciats que pugui constar en aquesta denúncia, dels quals es compta amb el consentiment exprés i per escrit". Aquesta conclusió es fonamenta en les següents consideracions: "la informació i/o documentació que integra una informació reservada és "informació pública" a efectes de l'LTC (article 2.b) LTC) i resta sotmesa al règim d'accés previst en aquesta normativa, que estableix, com a criteri general, que el dret d'accés a la informació pública només pot ser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis (article 20 i s. LTC). En el present cas, l'objecte de l'accés s'acota a l'escrit de denúncia que va donar lloc a l'expedient d'informació reservada núm. 54/2020. En atenció al que es desprèn de l'expedient tramès, en aquest escrit hi constarà informació personal referida a la mateixa persona reclamant i també informació personal de terceres persones, en concret, dels altres dos treballadors denunciats i de la persona denunciant, tots ells treballadors del Departament de Justícia. (...) La normativa de protecció de dades personals reconeix el dret d'accés a la pròpia informació personal (article 15 RGPD) (...) Com ha fet avinent aquesta Autoritat en ocasions anteriors (entre d'altres, als informes IAI 54/2018, IAI 34/202, IAI 9/2021 o IAI 21/2021, que es poden consultar al web www.apdcat.cat), en base a l'article 15 de l'RGPD la persona reclamant té dret a conèixer la informació directa sobre la seva persona que estigui tractant el Departament i que formi part d'un expedient o que estigui inclosa en la documentació que sol·licita (l'escrit d'acusació o denúncia). Això inclou també l'origen de la informació, cosa que podria comportar conèixer la identitat de la persona o de les persones que faciliten al Departament la informació sobre la seva persona, així com la informació referida als fets, conductes o actituds que aquestes persones li atribueixen, com a investigat o denunciat. Segons consta en l'expedient tramès, la denúncia que va donar lloc a l'expedient d'informació reservada contra la persona ara reclamant (i dos treballadors més del mateix Departament) va ser formulada per un altre treballador del Departament de Justícia, que la persona reclamant identifica, tant en la seva reclamació d'accés com en l'escrit adjuntat a aquesta, per mitjà del seu Número d'Identificació Professional (NIP). Tenint en compte aquest fet, així com que, per la informació disponible, ambdues persones (denunciat i denunciant) serien companys de treball, sembla que la identitat de la persona que va presentar la denúncia ja seria coneguda per la persona reclamant, per la qual cosa la seva revelació no sembla que en aquest cas hagués de tenir especial rellevància pel que fa al dret a la protecció de dades personals de la persona afectada. En tot cas, la persona que presenta una denúncia d'aquest tipus contra un altre treballador hauria de preveure que el denunciat pugui conèixer els fets o situacions que formen part del relat en què se sostenen les acusacions formulades contra la seva persona, als efectes que pugui rebatre-les i defensar-se. El Departament de Justícia argumenta en la resolució de la sol·licitud d'accés que la identitat de la persona denunciant està protegida en diverses normatives sectorials en relació amb potestats inspectores/sancionadores, així com en la

Directiva (UE) 2019/1937, del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2019, relativa a la protecció de les persones que informen sobre infraccions del Dret de la Unió. (...) segons manifesta la persona reclamant en el seu escrit de reclamació, la informació reservada hauria conclòs sense haver-se iniciat cap procediment contra la seva persona. A partir d'aquest moment, el caràcter reservat o confidencial de les actuacions decau (Sentència núm. 471/2006, de 24 de maig, del Tribunal Superior de Justícia de Madrid) i, per tant, no pot ser aquest un motiu per denegar l'accés de la persona reclamant a la informació personal pròpia que pugui constar en l'escrit de denúncia, inclosa la identitat de la persona denunciant, en tant que es tracta d'informació sobre l'origen de les seves dades. En relació amb la Directiva 2019/1937 a què fa esment el Departament, apuntar que l'article 24 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD), contempla la possibilitat de preservar la identitat del denunciant (limitant el dret d'accés a l'origen de les pròpies dades) en el cas que l'Administració creï sistemes d'informació de denúncies internes com a mecanisme de protecció de les persones denunciants (els anomenats *whistleblowers*). Ara bé, aquesta previsió, en atenció a la informació disponible, no sembla que sigui aplicable al cas que ens ocupa, atès que, més enllà de la referència a la normativa que preveu protegir les persones informadores o denunciants, el Departament no aporta informació que acrediti que compta amb la implantació d'un d'aquests sistemes, ni que n'hagi informat els seus empleats i tercers, d'acord amb el que estableix l'article 24.1 de l'LOPDGDD. Cal destacar que, segons consta en l'expedient tramès, el Departament de Justícia hauria complert amb el tràmit d'audiència previst a l'article 31 de l'LTC i a l'article 62 del RLTC, sense que cap de les terceres persones afectades hagi presentat, dins del termini concedit, al·legacions per a oposar-se a l'accés a la informació pública demanada per la persona reclamant. Així doncs, tenint en compte que la normativa de protecció de dades preveu expressament el dret a accedir a les pròpies dades (article 15 RGPD) i no existint una norma amb rang de llei que limiti l'accés en els termes de l'article 23 de l'RGPD, cap dubte hi pot haver que la persona reclamant té dret a conèixer la informació que sobre la seva persona consta a l'escrit de denúncia sol·licitat, inclosa també la informació sobre els fets i o les accions que se li atribueixen, i la identitat de la persona denunciant. Aquesta identificació hauria d'efectuar-se a través del seu NIP en substitució del seu nom i cognoms (article 70.3 RLTC), malgrat que aquesta informació pogués ser coneguda per la persona reclamant en el present cas. Per tot plegat, cal reconèixer que el dret d'accés reconegut per la normativa de protecció de dades personals permetria l'accés de la persona reclamant i obtenir còpia de la informació que sobre la seva persona consti a l'escrit de denúncia, inclòs l'origen de les dades, per tant, la identitat de la persona denunciant i la informació sobre els fets i o les accions que li atribueix. L'existència d'aquest dret, reconegut per la normativa de protecció de dades, farà decantar necessàriament la ponderació a què es refereix l'article 24.2 de l'LTC en favor de l'accés a les pròpies dades que constin a la denúncia. A tot això, cal tenir present que en l'escrit

de denúncia també consten dades personals relatives als altres treballadors investigats o denunciats, la qual cosa impedeix resoldre la reclamació atenent només a la normativa de protecció de dades (article 24.3 LTC). Cal, per tant, tenir també en compte la normativa de transparència, en concret, les previsions dels articles 23 i 24 de l'LTC, així com de l'article 15 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LT). L'article 23 de l'LTC, relatiu a les dades personals mereixedores d'especial protecció, i en què es fonamenta el Departament de Justícia per denegar l'accés a la informació pública sol·licitada, estableix el següent: *“Les sol·licituds d'accés a la informació pública han d'ésser denegades si la informació que es vol obtenir conté dades personals especialment protegides, com ara les relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, i també les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, llevat que l'afectat hi consenti expressament per mitjà d'un escrit que ha d'acompanyar la sol·licitud”*. (...) Segons es desprèn de l'expedient tramès, a l'escrit de denúncia respecte el qual se sol·licita l'accés hi constaria la identificació de dos treballadors del Departament de Justícia, qui s'haurien vist afectats pel mateix expedient d'informació reservada que refereix la persona reclamant. A banda d'aquesta informació identificativa, no es pot descartar que, fruit del relat dels fets per la persona denunciant, hi pogués constar també altra informació sobre l'actuació d'aquests altres treballadors investigats. Des de la perspectiva de la protecció de dades, malgrat que les actuacions prèvies finalitzin amb el seu arxiu i no s'incoï un procediment disciplinari, la informació sobre les persones denunciades o investigades es considera informació relacionada amb la comissió d'infraccions disciplinàries. Cal tenir present que el sol fet de facilitar informació d'una persona que ha estat investigada per uns fets que podrien ser constitutius d'una infracció disciplinària podria ocasionar un greu perjudici en la privacitat de l'afectat, particularment, en atenció a la naturalesa dels fets investigats. Això fa que, tot i el dubte que pugui sorgir respecte a la seva inclusió en el règim d'accés de l'article 23 de l'LTC -per no haver-se iniciat el procediment disciplinari-, una ponderació raonada entre els diferents drets i interessos en joc que caldria fer d'acord amb l'article 24.2 de l'LTC, també ens obligaria a tenir en compte aquesta circumstància que podria comportar una denegació de l'accés a aquesta informació. Tenint en compte que, en el present cas, s'ha produït l'arxiu de la informació reservada, no sembla a priori que la dita informació resulti necessària per a l'exercici del dret de defensa (article 24.1 CE) de la persona reclamant, per la qual cosa a priori la informació sobre terceres persones s'hauria d'ometre de l'accés. Ara bé, en aquest cas la persona reclamant, segons consta en l'expedient tramès, compta amb el consentiment exprés i per escrit de les dues persones treballadores investigades per a l'accés a les seves dades personals. Per tant, d'acord amb l'article 23 de l'LTC no hi hauria obstacle per a l'accés a aquesta informació. Per tant, cal també reconèixer el dret de la persona reclamant a

accedir i obtenir còpia de la informació que sobre els altres treballadors investigats pugui constar en l'escrit de denúncia que sol·licita sense restriccions”.

11. El 23 de juliol de 2021 la GAIP notifica a les parts l'informe de l'APDCAT.
12. El 26 de juliol de 2021 la GAIP trasllada la Reclamació a les terceres persones afectades, a les quals dóna un termini de 10 dies per formular les al·legacions que considerin pertinents per a la defensa dels seus drets i interessos. Un cop transcorregut aquest termini, cap de les tres persones afectades ha formulat al·legacions.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que “Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol”. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com “el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei”. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com “la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei”.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, “Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda”. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que “El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: “2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les

circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació".

2. Sobre el dret d'accés a la informació sol·licitada

La informació sol·licitada (còpia de l'escrit acusatori del cap de serveis xxxx de l'expedient 54/2020, és a dir: de la denuncia que va donar lloc a un expedient informatiu obert a la persona reclamant i a dos altres més) és sens dubte informació pública, atesa la definició que fa d'aquest terme l'article 2.b LTAIPBG, ja que es tracta d'informació que és de suposar en poder de l'Administració (en tot cas, l'informe del Departament aportat a aquesta procediment no al·lega el contrari), la qual l'ha obtingut en exercici de les seves funcions. En conseqüència, en aplicació dels articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, qualsevol persona té dret a accedir-hi, llevat que hi concorrin límits legals al dret d'accés a la informació pública que puguin determinar-ne la denegació.

El Departament de Justícia invoca el límit de l'article 23 LTAIPBG, segons el qual "les sol·licituds d'accés a la informació pública han d'ésser denegades si la informació que es vol obtenir conté dades personals especialment protegides, com ara les relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, i també les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, llevat que l'afectat hi consenti expressament per mitjà d'un escrit que ha d'acompanyar la sol·licitud". Atès que l'escrit sol·licitat és una denúncia, és més que probable que contingui dades relatives a la presumpta comissió d'infraccions per part d'una o unes persones determinades, motiu pel qual podria escaure l'aplicació d'aquest precepte. Nogensmenys, la denegació prevista per aquest precepte no és aplicable si qui demana l'accés és una persona a qui s'atribueix la comissió de les infraccions, com és aquest cas, respecte de les seves pròpies dades. I el mateix es pot dir si les altres persones

afectades per atribuir-se-les la comissió d'infraccions consenten expressament i per escrit que es faciliti la informació sol·licitada a la persona reclamant, com també passa en aquest cas.

Per tant, l'única persona que consta al document sol·licitat i que no és la reclamant ni els altres dos denunciats, que han consentit l'accés, és el denunciant, autor del document en qüestió i que és de suposar que no s'haurà atribuït la comissió d'infraccions. Per tant, l'accés a les seves dades s'haurà de resoldre no en aplicació de l'article 23 LTAIPBG, sinó del 24.2 de la mateixa llei, segons el qual: "si es tracta d'altra informació que conté dades personals no incloses a l'article 23, es pot donar accés a la informació, amb la prèvia ponderació raonada de l'interès públic en la divulgació i els drets de les persones afectades. Per a dur a terme aquesta ponderació s'ha de tenir en compte, entre altres, les circumstàncies següents: a) El temps transcorregut. b) La finalitat de l'accés, especialment si té una finalitat històrica, estadística o científica, i les garanties que s'ofereixin. c) El fet que es tracti de dades relatives a menors d'edat. d) El fet que pugui afectar la seguretat de les persones".

En la ponderació requerida per l'article 24.2 hi juga un paper totalment determinant el dret de la persona reclamant, en la mida que allò que sol·licita són dades personals seves. En relació amb aquestes situacions, l'article 15 del Reglament UE 2016/679, de protecció de dades personals, estableix el següent: "1.El interesado tendrá derecho a obtener del responsable del tratamiento confirmación de si se están tratando o no datos personales que le conciernen y, en tal caso, derecho de acceso a los datos personales y a la siguiente información: (...) g) cuando los datos personales no se hayan obtenido del interesado, cualquier información disponible sobre su origen (...)". La legislació de protecció de dades atribueix a la persona reclamant, doncs, el dret d'accés a una informació que conté dades personals seves, i el seu dret inclou qualsevol informació disponible sobre l'origen de les seves dades en qüestió en un document públic, que en aquest cas no és altre que la denúncia, inclosa la identitat de la persona denunciant.

Tot i les consideracions fetes per l'informe del Departament de Justícia sobre la necessitat de protegir l'anonimat dels denunciants, en aquest cas no poden prevaldre perquè, a diferència del que passa amb el dret d'accés a les pròpies dades que assisteix a la persona reclamant, no tenen un suport normatiu prou clar en el nostre ordenament jurídic. A més, la identitat del denunciant ja és coneguda per la persona reclamant, que fins i tot la fa constar a la sol·licitud, motiu pel qual està clar que la divulgació de la informació sol·licitada tampoc li causa cap dany significatiu.

Cal assenyalar, finalment, que en aquest procediment s'ha ofert audiència a les terceres persones afectades per la Reclamació i cap d'elles ha comparegut, ni ha formulat al·legacions.

En atenció a les anteriors consideracions, és procedent declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada.

3. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

4. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 13 d'agost de 2021, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 552/2021 i declarar el dret de la persona reclamant a obtenir una còpia de l'escrit acusatori del cap de serveis xxxx de l'expedient 54/2020.
2. Requerir al Departament de Justícia perquè lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies.

3. Requerir al Departament de Justícia a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 552/2021 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.